

D E K R E T

z dnia 12 czerwca 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2 ust. (3), (4) i (5) otrzymują brzmienie:

„(3) Wartość pieniężną świadczeń w naturze szacuje się na podstawie cen wolnego rynku. W przypadku udzielania tych świadczeń w formie odpłatnej doliczeniu do wynagrodzenia podlega różnica między ceną wolnego rynku a ceną zapłaconą przez podatnika.

(4) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrem Przemysłu po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych może na każdy rok kalendarzowy ustalać odmiennie od zasady określonej w ust. (3) dla wszystkich lub niektórych kategorii podatników wartość pieniężną świadczeń w naturze w postaci żywienia, mieszkania służbowego, światła, opału,

węgla i użytkowania roli oraz wartość pieniężną ordynarii wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwach rolnych w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

(5) Wysokość cen wolnego rynku ustalają dyrektorzy izb skarbowych co najmniej raz na pół roku w miesiącu czerwcu i grudniu na następne półrocze, posilkując się przeciętnymi cenami wolnego rynku w sprzedaży spożywcom. Ceny te mogą być ustalane bądź jednolicie dla całego okręgu izby skarbowej, bądź też odmiennie dla poszczególnych jego części”;

2) w art. 2 dodaje się ustęp (6) w brzmieniu:

„(6) Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze przy zastosowaniu przepisów ust. (3) i (4). Ryczałty te mogą być ustalone jednolicie dla całego Państwa lub okręgów izb skarbowych bądź ich części, a także dla pracowników poszczególnych kategorii płatników lub oddzielnych zakładów pracy. Uprawnienie to może Minister Skarbu przelać na dyrektorów izb skarbowych”;

3) w art. 5 ust. (1) pkt 6), 16), 17) i 19) otrzymują brzmienie:

„6) skapitalizowane renty, wypłacane z funduszków Państwa lub zakładów ubezpieczeń społecznych”;

„16) jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 3.000 zł, jeżeli są udzielane w okresie sześciu tygodni przed lub po zdarzeniu”;

„17) dary pieniężne i w naturze do wysokości 6.000 zł z tytułu co najmniej 25-letniego okresu trwania pracy”;

„19) wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 36.000 zł, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„art. 7 (1) Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wypłacenia wynagrodzenia i jest niezależny od tego, czy wynagrodzenie zostało wypłacone za czasokres bieżący, przeszły lub przyszły.

(2) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, w którym powstał obowiązek podatkowy”;

5) w art. 9 ust. (1), (2), (3) i (4) otrzymują brzmienie:

„(1) Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż czworo dzieci, po-

datek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma więcej niż sześcioro dzieci na utrzymaniu.

(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy oboje ze współmałżonków pobierają wynagrodzenie, zniżka przysługuje tylko mężowi, żonie zaś jedynie wówczas, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20).

(3) Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończonych 24 lat życia, jeżeli pobierają one naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń”;

6) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku %
	ponad	do	
1	36.000	42.000	1
2	42.000	48.000	1,5
3	48.000	54.000	2
4	54.000	60.000	2,5
5	60.000	70.000	3
6	70.000	80.000	4
7	80.000	90.000	5
8	90.000	100.000	6
9	100.000	110.000	7
10	110.000	120.000	8
11	120.000	130.000	10
12	130.000	140.000	12
13	140.000	160.000	14
14	160.000	180.000	16
15	180.000	200.000	18
16	200.000	240.000	20
17	240.000	280.000	22
18	280.000	320.000	24
19	320.000	360.000	26
20	360.000	400.000	28
21	400.000	450.000	30
22	450.000	500.000	32
23	500.000	550.000	34
24	550.000	600.000	36
25	600.000	700.000	38
26	700.000	800.000	40
27	800.000	900.000	42
28	900.000	1.000.000	44
29	1.000.000	—	46

(2) Podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym.

(3) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, sumę podatku zaś do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach.

(4) Minister Skarbu może obniżać w drodze rozporządzeń skalę z ust. (1) oraz podwyższać kwotę wynagrodzenia wolnego od podatku“;

7) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek od wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pobiera się drogą potrącenia od wypłacanego wynagrodzenia kwoty należnego podatku według skali art. 11.

(2) Do potrącania kwoty należnego podatku obowiązani są pracodawcy (władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i w ogóle wszyscy pracodawcy, wypłacający wszelkiego rodzaju wynagrodzenia) przy każdej wypłacie wynagrodzenia.

(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należytego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszy, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty należnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie, gdy wynagrodzenie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym.

(4) Przy wypłacie wynagrodzeń okresowych zmiennych stosuje się przepisy art. 11 ust. (2) dopóty, aż łączna suma wynagrodzeń w danym roku kalendarzowym przekroczy 36.000 zł, po czym w celu ustalenia stopy procentowej podatku należy stosować przepisy ust. (8).

(5) W przypadku, gdy obliczenie podatku w sposób przewidziany w ust. (4) za poszczególne okresy wypłaty jest dla pracodawcy uciążliwe, może on przy wypłacie każdego wynagrodzenia stosować ogólne zasady obliczania podatku (art. 11 ust. 2). Jednakże przy wypłacie wynagrodzenia za ostatni okres każdego półrocza roku podatkowego pracodawca, stosując zasady wyrażone w zdaniu poprzedzającym, obowiązany jest obliczyć ogólną sumę wynagrodzeń wypłaconych danemu pracownikowi w tym półroczu i, po doprowadzeniu tej sumy do stosunku rocznego, ustalić kwotę należnego podatku. Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego

w okresie półrocza od bieżąco dokonywanych wypłat, różnicę należy potrącić przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dane półrocze i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym potrącenie zostało dokonane. Jeżeli zaś z obliczenia wyniknie nadpłata, pracodawca zachowuje ją na podatek przypadający od bieżąco wypłacanych danemu pracownikowi wynagrodzeń za pierwsze czasokresy wypłaty następnego półrocza.

(6) O dokonanych w myśl ust. (5) skorygowaniu podatku pracodawca zawiadamia pisemnie urząd skarbowy przez uczynienie odpowiedniej wzmianki w wykazie potrąceń lub w liście płacy. Gdyby stosunek umowy o pracę został rozwiązany przed zachowaniem nadpłaty, pracownik może żądać od urzędu skarbowego zachowania tej nadpłaty na inne należności podatkowe lub w braku tych należności — wypłacenia jej w gotówce.

(7) W celu obliczenia podatku przy wypłacie wynagrodzenia nieperiodycznego (jednorazowego) dolicza się je wraz z poprzednio wypłaconymi w danym roku kalendarzowym wynagrodzeniami nieperiodycznymi do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego periodycznego wynagrodzenia i ustaloną w ten sposób stopę procentową stosuje się do bieżąco wypłacanego wynagrodzenia nieperiodycznego.

(8) W stosunku do osób, które wynagrodzeń okresowych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłaconego wynagrodzenia. W przypadku powtarzających się w ciągu roku wypłat nieperiodycznych należy dodać do kwoty bieżąco wypłacanej sumę wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalić stopę procentową i obliczyć podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek uprzednio już pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

(9) Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po pobraniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego“;

8) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający poszczególnemu pracownikowi wynagrodzenie w sumie nie przekraczającej 80.000 zł w stosunku rocznym, obowiązany jest, oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11, uiścić z własnych funduszy dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty w złotych
	ponad	do	
1	—	36.000	3.600
2	36.000	42.000	3.240
3	42.000	48.000	2.940
4	48.000	54.000	2.580
5	54.000	60.000	2.160
6	60.000	65.000	1.740
7	65.000	70.000	1.620
8	70.000	75.000	720
9	75.000	80.000	480

9) w art. 13 dodaje się ust. (4) w brzmieniu:

„(4) Sumę dodatkowej opłaty zaokrągla się do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach”;

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Kwoty należnego podatku, potrącone przez pracodawcę przy wypłacie wynagrodzenia (art. 11 i 12), lub ponoszone przez pracodawcę z własnych funduszy (art. 12 ust. 3), jak również kwoty dodatkowych opłat (art. 13) pracodawca jest obowiązany wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń”;

11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. (1) Pracodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń, obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 36.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.

(2) Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11, różnicę należy potrącić dodatkowo najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dokonaniu ostatniej wypłaty. Przez kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisem art. 12 ust. (5) i (6)”;

12) w art. 17 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Osoby, które otrzymują wynagrodzenia od różnych pracodawców, obowiązane są po upływie roku kalendarzowego uiszczyć tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należ-

nością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a kwotą potrąconą w trybie art. 12 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku. Przez kwotę podatku potrąconego według skali art. 11 należy rozumieć kwotę podatku skorygowanego zgodnie z przepisem art. 12 ust. (5) i (6)”;

13) art. 18 i jego tytuł otrzymują brzmienie:

„Przepisy karne.

Art. 18. Do przestępstw z zakresu podatku od wynagrodzeń stosuje się odpowiednio przepisy części IV ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 14, poz. 134)”;

14) po art. 18 dodaje się nowy artykuł 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. Ilekroć w innych przepisach prawnych jest mowa o państwowym podatku dochodowym od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, należy przez podatek ten rozumieć podatek od wynagrodzeń”.

Art. 2. (1) Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do wynagrodzeń wypłacanych od dnia 1 lipca 1946 r. bez względu na czas, za jaki przypadają.

(2) Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok 1946 skalę podatku przewidzianą w art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie lipiec—grudzień 1946 r. Podatek należny od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 30 czerwca 1946 r. należy obliczyć według skali, przewidzianej w art. 11 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

(3) Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. 8) za okres lipiec—gru-

dzień 1946 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

(4) W przypadkach, gdy po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wypłacone zostanie wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 lipca 1946 r., za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość poprzednio wypłaconego wynagrodzenia łącznie z bieżąco wypłaconym wyrównaniem, zaś odliczeniu od sumy przypadającego podatku podlega podatek poprzednio pobrany na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 18

sierpnia 1945 r., o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), z uwzględnieniem zmian wynikających z dekretu niniejszego i z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc